

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת פְּקוּדֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֻלְקַי"ד

קוֹנְטֵרְס 434

מוֹפֵץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֶדְר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

התנגלות הזהר

קנט

מגדולי חכמי מרוקו שבדורו: רבי אברהם אזולאי, רבי יעקב פינטו, רבי ישעיה הכהן, ורבי יעקב גדליה - היו רבותיו בקבלה, כפי שידוע לנו מדבריו בהקדמתו, ומהבאת דבריהם ופרושיהם בפרושי הרבים על הזהר.

ב. פרוש "מקדש מלך", ושאר פרושיו לחלקי הזהר הנוספים: "הדרת מלך", "פני המלך", "הוד מלך", "כבוד מלך" (על מאמרים קשים שבהר, על האידרות - רבה וזוטא - ועל ספרא דצניעותא), ו"כסא מלך" (על תקוני הזהר) - מבססים כלם על קבלת האר"י ז"ל, כפי שבאה בכתבי תלמידיו, ובראשם מורינו רבי חיים ויטאל. ואף שקבלת האר"י היא הקובעת בפרושי, הרי שבמקומות רבים נטה להסביר המאמרים על פי פשוטם של כתובים ברוח הזהר וכונותיו הנגלות.

ג. בפרושו של הר"ש [רבי שלום] בוזגלו גם מפרושיו של הרב משה זכות על הזהר, פרוש שהיה מצוי בכתב יד, והוא שהדפיסו והוציאו לאור עולם.

ד. ספריו כתב לאחר שעזב את מרוקו והתיישב בלונדון, אבל הדפיסם באמסטרדם (תק"י).

פרוש הר"ש [רבי שלום] בוזגלו לזהר, שני תכונות לו:

א. הוא הפרוש הראשון המקיף את כל חלקי הזהר.

ב. נכתב רק על פי קבלת האר"י ז"ל, שנתקבלה בלמוד הקבלה, על כן זכה הספר למהדורות רבות, (אגב, פרושו לזהר נפוץ ביותר בחוגי החסידים, ובמהדורות זאלקאו הובאו הסכמותיהם של האדמורי"ם: רבי לוי יצחק מברדיטשוב ורבי יששכר דב מזלאטשוב).

רבי שלום בוזגלו נפטר בשנת תק"מ בלונדון.

(ה) "ניצוצי אורות", להחיד"א

א. "ניצוצי אורות" הוא ספרו של החיד"א על הזהר, ובו אסף הערות, הגהות ופרושים קצרים, אשר נאספו ממפרשי הזהר השונים, (מהם:

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביינה. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

אספקלריה המאירה, רבי שלום בונגלו, זהר חמה, והערותיו הוא עצמו תחת החתימה: מאי"ן [- מהצער יוסף אזולאי נר"ו]. ספר זה מדפס בשולי הזוהר במהדורות רבות, ובו הערות מאירות עינים מסוגים שונים: פרושים בתחום הפשט ובתחום הקבלה, הערות עניניות, תקוני לשון, השואות למקורי חז"ל, ועוד.

ו) "עטרת צבי" לרבי צבי הירש מזידיטשוב, בעל מחבר ספר "עטרת צבי", "פרי קדש הלולים", "סור מרע ועשה טוב"

א. הגאון הקדוש הרב האלקי רצ"ה מזידיטשוב זלה"ה בעל מחבר "עטרת צבי" פרוש על הזוהר הקדוש, "פרי קדש הלולים" על הפרי עץ חיים, "סור מרע ועשה טוב" הקדמה ודרך לעץ החיים, ועוד.

ב. הוא הגה מסמך מרבו הקדוש והנורא מורינו הרב יעקב יצחק מלובלין זלה"ה ומשאך צדיקים, והחשיב עצמו כשלישי לבעל שם טוב הקדוש זלה"ה, כי בימי חרפו נסע תלמיד אחד מתלמידי הבעל שם טוב דרך מקומו, ועכבו רבינו רצ"ה אצלו כמה ימים, ולמד ממנו הרבה.

ג. הגאון הקדוש רבי משה טיטלבוים מאוהעל בהסכמתו על ספר עטרת צבי לרבינו הנ"ל כותב עליו בזה הלשון: איש אלקים קדוש, צדיק יסוד עולם, רבן של ישראל, דעתי נאמנה שהיה מלא וגדוש בחכמה זו בחכמה בינה דעת עד להפליא, ועם קדושים נאמן, ועשה פרוש על כל הזוהר, ואולי הוא מהשלמת התגלות חבורו דהזוהר הקדוש דעל ידו ייתי פרקנא דישראל.

ד. הגאון הקדוש מורנו הרב רבי צבי אלימלך מדינוב בהסכמתו על עטרת צבי הנ"ל כותב בזה הלשון: וידוע לכל אשר עם גדל קדשתו ופרישתו וחסידותו, זכה שנפתחו לו שערי חכמה ובינה, והיה יחיד בדורו בחכמת האמת, ילאה הקלמוס מלספר עמק השגתו בחכמת האמת הלזו, והנה הוא הקדוש עשה לה אונים, עכ"ל שם. ובהוספותיו לספר סור מרע כתב בזה הלשון: וכמעט לא ראיתי ולא שמעתי בדורנו מי אשר העמיק בחכמה הנפלאה כמוהו.

ואוחזים בָּהּ, (ונשמטת בָּהֶם)
ומכניסים אותה להדון בָּהֶם.

ואֵלֶּה נִקְרָאִים שִׁכְבַת זֶרַע רוֹתַחַת.
שִׁכְל הַכַּעֲסִים הַטְּמָאִים כָּלֶם
עוֹמְדִים עַל זֶה, מִשׁוּם שִׁכְלֶם
עוֹמְדִים וְשׁוֹרִים עַל הָאָדָם בְּזִמְן
שֶׁהֲרִיתִח אֶת עֲצָמוֹ וְחָמַם אוֹתוֹ
בַּתְּשׁוּקָה הַזֶּה. וְאִזּוּ הֵם נוֹטְלִים אֶת
אוֹתָהּ הַמֵּאֲנָה וְאֵת אוֹתוֹ הַזֶּרַע
שֶׁנִּשְׁפָּךְ בְּאֶרֶץ, וּמְחִזְקִים בוֹ
וְנוֹטְלִים אוֹתוֹ, וּמַעֲלִים אוֹתוֹ
לְמַעַלָּה, וְגוֹרְמִים שֶׁהַבְּרִית הַזֶּה
תִּשְׁתַּעֲבֵד לְצַד הַטְּמָאָה.

הַתַּחַח הַשְּׁנִי, בוֹ עוֹמֵד מִמְּנָה אַחֵר
שֶׁשָּׁמוֹ טַסְקִיפָ"ה, וְזֶהוּ מִמְּנָה עַל
כָּל אוֹתָם שֶׁמִּשְׁחִיתִים דְּרָכָם,
שֶׁלֹּא שׁוֹפְכִים זֶרַע עַל הָאֶרֶץ, אֶלֶּא
שֶׁשׁוֹפְכִים זֶרַע בְּבִהְמוֹת אוֹ
בְּאֶסְרוֹי תוֹרָה חֲמוּרִים, בְּאוֹתָן
עֲרִיּוֹת - הַמִּמְּנָה הַזֶּה וְכַמָּה
אֶלְפִים וּרְבָבוֹת שְׁעֻמוֹ, כָּלֶם
עוֹמְדִים עָלָיו (לְטַמֵּא אוֹתוֹ וְלָדוֹן אוֹתוֹ)
לְדוֹן אוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאָר בְּאוֹתָם
הָאֲחֵרִים.

בֹּא וְרֵא, לְמִמְּנָה הַזֶּה יֵשׁ כּוֹס
אֶחָד כִּידוֹ, וְנִקְרָאת (יִשְׁעִיה נֹא) כּוֹס
הַתְּרַעְלָה כּוֹס חֲמָתוֹ. וְכָל אוֹתָם
הַרוּגֵי בֵּית דִּין שֶׁנִּהְרְגוּ אוֹ נִעְנְשׁוּ
עַל הַחֲטָאִים הַלְלוֹ, כָּלֶם נִעְקָרִים
מִהַצִּדִּים הַטְּמָאִים הַלְלוֹ, וְאִין
לָהֶם חֵלֶק בָּהֶם, וּבְכּוֹס הַזֹּאת
שֶׁנִּקְרָאת כּוֹס הַתְּרַעְלָה, מִשׁוּם
כּוֹס אַחֲרַת שִׁשְׁתּוֹ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְכָל
אוֹתָם שֶׁלֹּא שָׁתוּ אוֹתָהּ כּוֹס שֶׁל
בֵּית דִּין כְּדִי לְהַעֲקֹר מִכּוֹס
הַתְּרַעְלָה הַזֶּה, אַחֵר כִּף כִּפְשׁוֹיִצְאָת
נִשְׁמָתוֹ מִן הָעוֹלָם הַזֶּה, הַמִּמְּנָה
הַזֶּה וְכָל אֵלּוֹ שְׁעֻמוֹ אוֹחֲזִים בוֹ,
וְזֶהוּ (עֲמוֹס ח) יוֹם הַמָּר, וּמִרְוָה אֶת
הַנְּשָׁמָה הַזֶּה מִכַּפְּהָ דִינִים מְשֻׁנִּים
אֵלֶּה מְאֵלֶּה.

בְּהִיבֵל הַזֶּה עוֹמְדַת רוּחַ אַחַת,
שְׁאֵלּוֹ מִמְּנִים תַּחֲתִיָּה, וְזֶהוּ
נִיאֲצִירִיא"ל. מִהֲרוּחַ הַחֲזָקָה הַזֶּה

אֵינּוֹן דְּעַמִּיָּה, מִסְּאָבִין לִיָּה לְנִשְׁמַתִּיהָ, וְאַחֲדִין
בָּהּ, (וּאִתְמַאֲבַת בָּהּ) וְאַעִילוֹ לָהּ לְאַתְדָּנָא בְּהוּ.

וְאֵלֶּין אֶקְרוּן שִׁכְבַת זֶרַע רוֹתַחַת. דְּכִלְהוּ רוּגְזִין
מִסְּאָבִין קִיִּימִין כִּלְהוּ עַל דָּא, בְּגִין
דְּכִלְהוּ קִיִּימִין וְשָׂרְאן עֲלִיָּה דְּבַר נִשׁ, בְּהֵהוּא
זְמָנָא דְאַרְתַּח גְּרַמִּיָּה, וְחָמִים לִיָּה לְתִיאֻובְתָּא
דָּא. וְכִדִּין נִטְלִין לִיָּה לְהֵהוּא תִיאֻובְתָּא.
וְהֵהוּא זֶרַעָא דְאַתּוּשְׁד בְּאַרְעָא. וְאַתְתַּקְפוּ בִּיָּה,
וְנִטְלִי לִיָּה. וְסִלְקִי לִיָּה לְעִילָא, וְגִרְמוּ דְבָרִית
דָּא דִּישְׁתַּעֲבַד בְּסִטְר מִסְּאָבָא. (דף רס"ד ע"א).

פְּתִיחָא תְּנִינָא, בִּיָּה קִיִּימָא מִמְּנָא אַחֲרָא,
טַסְקִיפָ"ה שְׁמִיָּה, וְהֵאִי אִיְהוּ מִמְּנָא,
עַל כָּל אֵינּוֹן דְּמַחְבְּלֵי אֶרְחִיָּהוּ, דְּלָא אוּשְׁדִי
זֶרַעָא עַל אֶרְעָא, אֶלֶּא דְאוּשְׁדִי זֶרַעָא בְּבַעֲרִי,
אוּ בְּאִיסוּרִין חֲמוּרִין דְּאוּרִיָּיתָא, בְּאֵינּוֹן
עֲרִיּוֹת, הֵאִי מִמְּנָא וְכַמָּה אֶלְף וּרְבָבָן דְּעַמִּיָּה,
כִּלְהוּ קִיִּימֵי עֲלִיָּה, (ס"א לְכַאבָא לִיָּה וְלִמְדוֹן לִיָּה) לְאַתְדָּנָא
לִיָּה כְּמָה דְאַתְמַר בְּאֵינּוֹן אַחֲרִנִּין.

הָא חֲזִי, הֵאִי מִמְּנָא בִּידִיָּה כְּסָא חֲדָא, וְאַקְרִי
(יִשְׁעִיה נֹא) כּוֹס הַתְּרַעְלָה כּוֹס חֲמָתוֹ, וְכָל
אֵינּוֹן קְטוּלֵי בֵּית דִּין, דְּאַתְקַטְלוּ, אוּ אַתְעַנְשׁוּ
עַל חוּבִין אֵלִין, כִּלְהוּ אַתְעַקְרוּ מֵאֵלִין סְטְרִין
מִסְּאָבִין, וְלָא אִית לוֹן חוּלְקָא בְּהוֹן, וּבְהֵאִי
כְּסָא דְאַקְרִי כּוֹס הַתְּרַעְלָה, בְּגִין כְּסָא אַחֲרָא
דְּשָׁתוּ בְּקַדְמִיתָא. וְכָל אֵינּוֹן דְּלָא שָׁתוּ הֵהוּא
כְּסָא דְבֵּית דִּין, לְאַתְעַקְרָא מֵהֵאִי כּוֹס
הַתְּרַעְלָה, לְבַתְרוּ כְּדִי נִפִּיק נִשְׁמַתִּיהָ מֵהֵאִי
עֲלִמָּא, הֵאִי מִמְּנָא וְכָל אֵינּוֹן דְּעַמִּיָּה, אַחֲדִין
בִּיָּה וְדָא הוּא (עֲמוֹס ח) יוֹם הַמָּר, וְרוּגֵי לָהּ לְהֵאִי
נִשְׁמַתָּא, מִכַּפְּהָ דִינִין מְשֻׁנִּין אֵלִין מְאֵלִין.

בְּהִיבֵלָא דָּא, קִיִּימָא חַד רוּחָא, דְּאֵלִין מִמְּנָן
תַּחֲתִיָּה, וְדָא הוּא נִיאֲצִירִיא"ל.
מֵהֵאִי רוּחָא תַּקִּיפָא, נִפְקִי תַלַּת טִיפִין, מְרִירָן,

יוצאות שלש טפות מרות שנופלות לתוך כוס התרעלה הזו. אחת נקראת חצ"ץ, ואחת נקראת מר המנות, ואחת נקראת קובע"ת. (וכלם מתכנסים לבוס הוא אחר כך) וישלש הטפות הללו נופלות אחר כך מהכוס הזאת (יוצאות שלש טפות באותה) שאותה חרב שהורגת בני אדם, כמו שבארוה.

הפתח השלישי, בו עומד ממנה אחד ששמו סנגדיא"ל, וזה ממנה על כל אותם שמכניסים את ברית הקדש הזו באשה אחרת, שהיא מאתו הצד של אל נכר. וכל אלו שמשחיתים דרכם בזה ומשקרים באות ברית קדש, הממנה הזו וכל אותם הממנים שעמו, כלם מצירים בתוכם ציורים של אותם נשים טמאות שנטמא בהן אותו ברית קדש, וכלם רשומים לפניו ומטמאים אותו אחר כך לאותה רוח.

ובהיבך הזו תלויים כל סודות הכשפים להרג בני אדם טרם יגיע זמנם, וכל הכשפים שצורכים בני אדם, אותם שמכשפים בכשפיהם להטמא בהם, כמו שהיה בלעם מכשף בכשפיו, ונטמא בהתחלה בטמאת זרע רותחת ששפך בבהמות, ומשום כך נדון בזה, באותה שכבת זרע רותחת שאמרנו. ועל כן התיכל הזו נקרא שחת טמא.

ובהיבך הזו יש רוח אחרת שממנה פחת אותה רוח שלמעלה, וזו נקראת סרטי"א, וכמה אלפים ורובבות פחתיה. וכלם עומדים על אותו הדבר שיוצא עם הרוח של האדם בחלום מתוך הצד הקדוש. הרוח הטמאה וכל אותם השומרים שעמה, כלם יוצאים ומתחברים עם הדבר הזה, ויורדים בו

דנפלי בהאי כוס התרעלה. חד אקרי חצ"ץ. וחד, אקרי מר המנות וחד אקרי קובע"ת, (ו"א וכלהו מתכנשי להאי כוס לבתר) ואלין תלת טיפין נפלו לבתר מהאי כוס, (נפקין תלת טיפין) (כ"א בהתיא) דההיא חרפא דקטלא בני נשא, פמה דאוקמוה.

פתחא תליתאה, ביה קיימא ממנא חד סנגדיא"ל שמיה, והאי איהו ממנא, על כל אינון דעיילי האי ברית קדישא, באינתו אחרא, דאיהו מההוא סטרא דאל נכר. וכל אינון דמחבלי ארחייהו בדא, ומשקרי באת קיימא קדישא, האי ממנא, וכל אינון ממנן דעמיה, פלהו מצייירי בגווייהו, ציורין דאינון נשין מסאבין, דאסתאב בהו ההוא קיימא קדישא, וכלהו אתרשימו קמיה, פד נפיק בר נש מהאי עלמא, ומסאבי ליה לבתר לההוא רוחא.

ובהיבך דא, תליין כל רזי דתרשין, לקטלא בני נשא עד לא ימטי זמניהו, וכלהו תרשין דאצטריכו בני נשא. אינון דתרשי תרשייהו לאסתאבא בהו, כגון דהנה בלעם, חרש בחרשוי, ואסתאב בקדמיתא במסאבו דזרעא רותחת דאשדי בבעירי, ובגין דא, ביה אתדן, בההוא שכבת זרע רותחת דקאמרן. ועל דא, האי היכלא אקרי, שחת טמא.

ובהאי היכלא, אית רוחא אחרא, די ממנא תחות ההוא רוחא דלעילא, והאי אקרי סרטי"א, וכמה אלף ורובבן תחותיה. וכלהו קיימי על ההיא מלה, דנפיק בהדי רוחא דבר נש בחלמא, מגו סטרא קדישא. האי רוחא מסאבא, וכל אינון גרדינין דעמיה, פלהו נפקי ומתחבראן בההיא מלה, ונחתי בה, ומתערבי בהדה, בגין לאכחשא לה

ומתעַרְבִים עִמּוֹ כְּפִי הַחֲכִישׁ
אוֹתוֹ מִמֶּנָּה, וּמוֹדִיעִים לוֹ לְאָדָם
דְּבָרִים אַחֲרַיִם, דְּבָרִים כּוֹזְבִים,
עַם דְּבַר אֱמֶת.

שְׂכָךְ דֶּרֶךְ הַנּוֹכַח - שְׁאֵלְמָלָא לֹא
לוֹקַח דְּבַר אֱמֶת, לֹא יְכוּל לְסַדֵּר
אֶת כִּבּוֹ. אִף כִּפֵּן אֵלּוּ, כִּינּוּן
שְׁמַעוֹרְרִים בְּדַבְרֵי אֱמֶת
וּמְכַחֲשִׁים אוֹתוֹ מִמֶּנּוּ, מוֹדִיעִים
לוֹ דְּבַר אֱמֶת כְּפִי הַעֲמִיד אֶת
כִּבּוֹ. אַחַר כֵּן מִתְפַּשְּׁטִים כָּל
אוֹתָם (אוֹתוֹ הַדְּבַר מִתְפַּשֵּׁט בְּאוֹתָם)
הַתַּחְתּוֹנִים שְׁלֵמְטָה שְׂאִין לָהֶם
קִיּוּם, וְלֹא מִתְקַיְּמִים, וּמוֹדִיעִים
דְּבָרִים בְּעוֹלָם לְכַמָּה צְדָדִים (וְכָל
אֵלּוּ שְׁלֵמְטָה בְּדַרְגוֹת שְׁמֵת־פְּרֻדוֹת לַחֲוֵץ לְכַמָּה
צְדָדִים) וְלְכַמָּה מִינִים.

מִהַחֲבִיבָה הִנֵּה יוֹצֵאוֹת שְׁתֵּי רוּחוֹת
שְׁמֵת־הַפְּכוֹת לְפַעֲמִים לְגַבְרִים
וְלְפַעֲמִים לְנָשִׁים, וְאֵלּוּ הוֹלְכִים
וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם בְּאֹיֵר,
יוֹצֵחִים עִם אֲנָשִׁים בְּתוֹךְ
הַחֲלוּם, וְנִרְאִים לְגַבְרִים כְּמוֹ
נָשִׁים יְפוֹת בְּמִרְאֵה הַחֲלוּם,
וְנוֹטְלִים אֶת תְּשׁוּקַת הָאָדָם. אִף
כֵּן לְנָשִׁים הֵם נִרְאִים כְּגַבְרִים,
וְאֵלּוּ נִקְרְאוֹת רְעָה וְנִגַּע, כְּמוֹ
שְׁנַאֲמֵר (תְּהִלִּים צא) לֹא תֵאָנֶה אֱלִיד
רְעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאֵהָלֶךָ.

וְאֵלּוּ נִקְרְאוֹת רוּחוֹת תַּחְתּוֹנוֹת
לְמִטָּה, שִׁיּוֹצֵאוֹת מִתּוֹךְ שְׁלֵהֶבֶת
הָאֵשׁ. שִׁכְשֹׁנוֹסְעוֹת הַרוּחוֹת הַלְלוּ
שְׁלֵמְעֵלָה שְׁבִתוֹךְ הַיִּיכָל הַנֶּהָה,
יוֹצֵאוֹת שְׁתֵּי שְׁלֵהֶבוֹת אֵשׁ, וְאֵלּוּ
טְסוֹת בְּעוֹלָם, וְאֵלּוּ נַעֲשׂוּ שְׁתֵּי
רוּחוֹת כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, וְהַפֵּל בְּצַד
הַטְּמָאָה הַנֶּהָה. אֲשֶׁרֵי הַצְּדִיקִים
שְׁנִמְנְעִים מִהַצְּדָדִים הַלְלוּ
וְנִשְׁמְרִים מֵהֶם, וְעַל זֶה כְּתוּב,
(משלי ז) לְשִׁמְרֶךָ מֵאֲשֶׁה זָרָה וְגו'.

הַיִּיכָל הַשְּׁלִישִׁי. הַיִּיכָל הַנֶּהָה הוּא
הַיִּכָּל אֶפְל וְחֲשׂוֹךְ, וְאִין בּוֹ אוֹר
כְּלָל, וְהוּא אֶפְל יוֹתֵר
בְּהִיכָל הַנֶּהָה קִיּוּמִים אַרְבָּעָה פְּתָחִים.

מִנִּיהַ, וְאוֹדְעִין לִיהַ לְפָר נֶשׁ מִלִּין אַחֲרֵינִין,
מִלִּין כְּדִיבִין, בְּמִלָּה דְקָשׁוּט.

דְּכַךְ אַרְחׁוּי דְּכִדִּיבָא, דְּאֵלְמָלָא לֹא נָטִיל מִלָּה
דְּקָשׁוּט, לֹא יְכִיל לְתַקְנָא כְּדִיבׁוּי. אוּף
הֶכָא אֵלּוּ, כִּינּוּן דְּמִתְעַרְבִי בְּמִלֵּי קָשׁוּט,
וּמְכַחֲשִׁי לוֹן מִנִּיהַ, מוֹדְעֵי לִיהַ מִלָּה דְקָשׁוּט,
בְּגִין לְקִיּוּמָא כְּדִיבׁוּי. לְבַתֵּר מִתְפַּשְּׁטִי כָּל
אִינוּן (כ"א מִתְפַּשֵּׁט הַחַי מִלָּה, בְּאִינוּן)
תַּתְּאֵי לְתַתָּא, דְּלִית לוֹן קִיּוּמָא. וְלֹא מִתְקַיְּמִי, וְאוֹדְעֵי מִלִּין
בְּעֵלְמָא, לְכַמָּה סְטָרִין (ד"א וְכָל הַנִּי אִינוּן לְתַתָּא בְּדַרְגִין
דְּמִתְפַּשֵּׁט לְכַר לְכַמָּה סְטָרִין) לְכַמָּה זַיְינִין.

מִהַחֲבִיבָה דָּא, נְפַקִין תְּרִין רוּחוֹן, דְּמִתְהַפְּכָאן,
לְזַמְנִין גּוּבְרִין, לְזַמְנִין נָשִׁין, וְאֵלּוּן
אֲזִלִּין וְשִׁטָּאן בְּעֵלְמָא בְּאוּרָא, וְחִיבָאן בְּכַנִּי
נָשָׂא בְּגוֹ חֵלְמָא, וְאַתְחַזּוֹן לוֹן לְגּוּבְרִין, כְּנָשִׁין
שְׁפִירָן בְּחִיזוֹ דְּחֵלְמָא, וְנִטְלֵי תִיאוּבְתָא דְּבַר
נָשׁ. אוּף הַכִּי לְנָשִׁין, אַתְחַזּוֹן כְּגּוּבְרִין, וְאֵלּוּן
אִקְרוּן רְעָה וְנִגַּע, כְּמָה דְּאֵת אֲמֵר (תְּהִלִּים צא) לֹא
תֵאָנֶה אֱלִיד רְעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאֵהָלֶךָ.

וְאֵלּוּן אִקְרוּן רוּחֵי תַּתְּאֵי לְתַתָּא. דְּנִפְקֵי מִגּוֹ
שְׁלֵהֶבֶת דְּאֲשָׁא. דְּכַד נִטְלִין אֵלּוּן
רוּחִין דְּלַעֲיָלָא, דִּי בְּגוֹ הַיִּכְלָא דָּא, נְפַקוּ תְּרִי
שְׁלֵהֶבֶי דְּאֲשָׁא, וְאֵלּוּן טְסָאן בְּעֵלְמָא,
וְאַתְעַבִּידוּ אֵלּוּן תְּרִין רוּחוֹן כְּדָקָא אֲמַרְן,
וְכֵלָא בְּסִטְרָא דָּא מְסַאָבָא. זְכָאִין אִינוּן
צְדִיקֵיָא דְּאַתְמַנְעִן מִסְטָרִין אֵלּוּן וְאַסְתְּמַרוּ
מִנִּיהוּ. וְעַל (דף רס"ד ע"ב) דָּא כְּתִיב, (משלי ז)
לְשִׁמְרֶךָ מֵאֲשֶׁה זָרָה וְגו'.

הַיִּכְלָא תְּלִיתָאָה. הַיִּכְלָא דָּא, אִיהוּ הַיִּכְלָא
דְּאֶפִּיל וְחֲשִׁיף, וְלִית בֵּיהַ נְהוּרָא כְּלָל,
וְאִיהוּ אֶפִּיל יִתִּיר מִן קְדָמָאֵי. וְהֵאֵי אִיהוּ
דְּאִקְרֵי דוּמָ"ה, לְקַבֵּל שְׁמָא דְּאִקְרֵי שׁוּנָ"א.
מִהֲרָא שׁוּנִים. וְזֵהוּ שְׁנַקְרָא דוּמָ"ה, כְּנִגְדַּד הַשֵּׁם שְׁנַקְרָא שׁוּנָ"א.

אחד קים בצד זה, ואחד בצד זה, וכן בארבעת הצדדים.

ממנה אחד עומד על הפתח הראשון הזה, והממנה הזה עומד באותו התקף של הרגז של העולם. לשדין שורה בעולם, הממנה הזה ששורה בפתח הזה נוטל כלי זין ומניח אותם באותם שערי בית הכנסת (של בני אדם), וזה נקרא סקפורטי"א, וזהו הפשלוך של העולם, ועל זה כתוב, (שם ד) דרך רשעים כאפלה לא ידעו יפלו.

(הממנה הזה עומד על פרשת דרכים לראות באותו זמן שהוא שולט והדין שרוי בעולם, הוא עומד לראות במי שהולך יחידי בשוק, ואם הוא פוגש אותו, יכול להזיק לו ולהרע את מזלו.

הפתח השני, בו עומד ממנה אחר אחד, וזהו שעומד לטל פתקי דין, וזהו סנגדיא"ל. ותחת ידו כמו שומרי חק ששולטים שעומדים לקבל אותם פתקי הדין, וזה עומד בפתח הזה, וכשנוטל פתק של דין, זה עומד בפתח הזה, ויורד למטה לאותם הפתחים החשוכים שלמטה. אחד לאותו שנקרא שחת, ואחד לאותו שנקרא בור, שהם למטה, ושם כמה אלף וירבבות ממנים ששולטים בעולם לעשות דין, ונשלם הדין באותו הפתק.

הפתח השלישי. בפתח הזה יש ממנה אחר ששמו אנגרי"ן, וזהו שעומד על כל אותם מחלות ומכאובים ונחלולים ואש העצמות, שהרי ממנו יוצאים כמה וכמה אלף וירבבות שממנים עמו על כל אותם מחלות ומכאובים, כמו שנתבאר.

בהיכלא דא קיימי ארבע פתחין, חד קיימא לסטרא דא, וחד לסטרא דא, וכן לארבע סטרין.

חד ממנא קיימא על האי פתחא קדמאה, והאי ממנא קיימא בההוא תקיפו דרוגגא דעלמא. פד דינא שריא בעלמא, האי ממנא דשרי בהאי פתחא, נטיל זיינין, ואנח לון לאינון תרעין דבי כנישתא (דבני נשא), והאי אקרי סקפורטי"א ודא הוא כשלונא דעלמא, ועל דא כתיב (משלי ד) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יפלו, (האי ממנא קיימא על פרשת ארחין למחמי) בההוא זמנא דאיהו שליט, ושריא דינא בעלמא, איהו קיימא למחמי במאן דאזיל יחידי בשוקא, ואי הוא אערע בהדיה, יכיל לנזקא ליה, ולא תרע מזליה.

פתחא תניינא, ביה קיימא חד ממנא אחרינא, ודא איהו קיימא לנטלא פתקין דדינא, ודא איהו סנגדיא"ל. ותחות ידיה, כמה גרדיני גמוסין, דשלטאן, דקיימין לקבלא אינון פתקין דדינא, והאי קיימא על פתחא דא.

וכד נטיל פתקא דדינא, האי קיימא על פתחא דא, ונחית לתתא, לאינון פתחין חשוכאן דלתתא. חד לההוא דאקרי שחת. וחד לההוא דאקרי בור, דאינון לתתא. ותמן, כמה אלף, וכמה רבבן, ממנן דשלטי בעלמא למעבד דינא, ואשתלים דינא בההוא פתקא.

פתחא תליתאה. בהאי פתחא, אית ממנא אחרא, אנגרי"ן שמיה ודא איהו קיימא, על כל אינון מרעין ומכאובין, ונחלולין ואשא דגרמי. דהא מניה נפקי כמה וכמה אלף ורבבן דממנן עמיה, על כל אינון מרעין ומכאובין כמה דאתמר.

הַפְתַּח הַרְבִּיעִי. כָּאֵן הִיא רוּחַ אַחַת שֶׁנִּבְרָאָה בְּמַעוֹט הַלְבָנָה, וְנִקְרָאת אֶסְפֶּרֶה. וְזֶה עוֹמֵד עַל הַרְגֵּת הַתִּינּוֹקוֹת, וְזוֹ נִרְאִית לָהֶם וְצוֹחֶקֶת עִמָּהֶם עַד שֶׁהוֹרְגַת אוֹתָם, וְנִדְמִית לָהֶם כְּאִשָּׁה אִם הַתִּינּוֹק, וְיִמְיִנְקָה אוֹתָם וְצוֹחֶקֶת עִמָּהֶם, וְאוֹחֶזֶת אוֹתָם וְהוֹרְגַת אוֹתָם.

בְּאֲמַצַּע הַהֵיכַל הַזֶּה עוֹמֶדֶת רוּחַ אַחַת שֶׁנִּקְרָאת אֶגִּירִיסוּ"ן. זוֹ הַתְּמַנְתָּה עַל כָּל אוֹתָם שְׂמַתִּים מִבֶּן שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנִים עַד עֶשְׂרִים שָׁנִים. זֶהוּ הַהוֹרֵג שְׁלֵהֶם, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ, וְזֶהוּ בַּחֲבֵרוֹת (בַּחֲמִטָּה) עִם אוֹתוֹ הַנְּחֹשׁ שְׁאֲמַרְנוּ, וְעוֹמֵד עִמּוֹ וְהוֹלֵךְ עִמּוֹ. וְעַל כֵּן נִקְרָא מְלֹאֵךְ הַמָּוֶת טוֹב מְאֹד, שְׂכַתוֹיב (בְּרַאשִׁית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, וּבִאֲרָנוּ.

מִכָּאֵן מִתְּפַשְׁטוֹת וְיוֹצְאוֹת שְׁתֵּי רִחוּת, א"ף וַחֲמ"ה. וְאֵלֶּה הַתְּמַנּוֹ עַל כָּל אוֹתָם שֶׁשׁוֹמְעִים נְזִיפָה מִמִּי שְׁלוֹמֵד תּוֹרָה, וְהֵם בּוֹטְחִים בּוֹ וְלֹא חוֹשְׁשִׁים מִמֶּנּוּ. וְכֵן עַל כָּל אוֹתָם שֶׁצּוֹחֶקִים מִדְּבַרֵי תּוֹרָה אוֹ מִדְּבַרֵי חֻקִּים. מִדְּבַרֵי וְהַחֲמָה הַלְלוּ יוֹצְאִים כְּמָה אֶלְפִים וְכְמָה רַבְבוֹת, וְכֻלָּם יוֹצְאִים וְשׁוֹרִים עַל בְּנֵי אָדָם, אוֹתָם שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה אוֹ מִשְׁתַּדְּלִים בְּדְבַרֵי מִצְוָה וְהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ שֶׁל מִצְוָה, כְּדִי שֶׁיִּתְעַצְבוּ וְלֹא יִשְׁמַחוּ בָּהּ. וּמִשְׁנֵי אֵלֶּה פֶּסֶד מִשָּׁה כְּשֶׁחֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל וְיִרַד מִהָהָר, שְׂכַתוֹיב (דְּבָרִים ט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה.

תַּחַת אֵלוֹ יֵשׁ רוּחַ אַחַת שֶׁעוֹמֶדֶת עַל כָּל אוֹתָם בְּעַלֵּי לְשׁוֹן הָרַע, שֶׁכְּשֶׁמִּתְעוֹרְרִים אֲנָשִׁים בְּלְשׁוֹן הָרַע, אוֹ שְׂאוֹתוֹ אָדָם שֶׁמִּתְעוֹרֵר בְּלְשׁוֹן הָרַע, אִזּוֹ מִתְעוֹרֶרֶת הַרוּחַ הָרַעֵה הַזֶּה הַטְּמָאָה שֶׁלְּמַעְלָה

פְּתַחָא רְבִיעֵאָה, הֵכָא אִיהוּ חַד רוּחָא, דְּאֶתְבְּרִי בְּפִגְיָמוּ דְּסִיְהָרָא, וְאֶקְרִי אֶסְפֶּרֶ"א. וְהֵאִי קְיִימָא עַל קְטוּלֵי דְרַבְנִי, וְדָא אֶתְחַזִּי לִוּן, וְחִיִּיד בְּהוּן, עַד דְּקִטִּיל לִוּן, וְאֶדְמִי לִוּן כְּפִאתָתָא אִמְיָה דְרַבִּיא, וּמְנִיקָא לִוּן, וְחִיִּיכָא בְּהוּ, וְאַחִידַת לִוּן, וְקִטְלַת לִוּן.

בְּאֲמַצְעֵיתָא דְּהֵאִי הֵיכְלָא, קְיִימָא חַד רוּחָא, דְּאֶקְרִי אֶגִּירִיסוּ"ן. הֵאִי אֶתְמַנָּא, עַל כָּל אֵינוֹן דְּמַתִּין מִבְּרַתְלִיסַר שָׁנִין, עַד עֶשְׂרִין שָׁנִין. הֵאִי אִיהוּ קְטוּלָא דְלֵהוּן, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, וְדָא אִיהוּ בַּחֲבֵרוֹתָא (ר"א בַּחֲמִטָּה) דְּהֵהוּא נְחֹשׁ כְּדִקְאֻמְרָן וְקִיִּימָא בְּהַדְיָה, וְאֶזִּיל אֶבְתְּרִיהּ. וְעַל דָּא אֶקְרִי מְלֹאֵךְ הַמָּוֶת טוֹב מְאֹד, דְּכַתִּיב, (בְּרַאשִׁית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, וְאוּקִימָנָא.

מִתְּכָא מִתְּפַשְׁטִין וְנִפְקִין תְּרִין רוּחִין, א"ף וַחֲמ"ה. וְאֵלִין אֶתְמַנּוּן, עַל כָּל אֵינוֹן דְּשִׁמְעֵי נְזִיפָא מִמָּאֵן דְּלְעִי בְּאוּרִייתָא, וְאַתְרַחֲצֵן בֵּיהּ, וְלֹא חִיִּישֵׁי עֲלִיָּה. וְכֵן עַל כָּל אֵינוֹן דְּחִיִּיכָאֵן מִמְּלִי דְּאוּרִייתָא, אוֹ מִמְּלִי דְרַבְּנָן.

מִאֵף וַחֲמָה אֵלִין, נִפְקִין כְּמָה אֶלֶף, וְכְמָה רַבְבָּן, וְכֻלְהוּ נִפְקִי וְשָׂאֲרָן עֲלִיָּהוּ דְּבִנֵּי נֶשָׂא, אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִייתָא, אוֹ דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּמְלִי דְּמִצְוָה, וְאֶזִּילִי בְּאַרְחָא דְּמִצְוָה. בְּגִין דִּיתְעַצְבוּן, וְלֹא יַחֲדוּן בָּהּ. וּמִתְרִין אֵלִין דְּחִיל מִשָּׁה, כְּד חָאבוּ יִשְׂרָאֵל, וְנִחִית מִן טוֹרָא דְּכַתִּיב, (דְּבָרִים ט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה.

תַּחַת אֵלִין, אִית רוּחָא חַדָּא, דְּקִיִּימָא עַל כָּל אֵינוֹן מְאִרִי דְּלִישְׁנָא בִישָׂא, דְּכַד מִתְעַרִי בְּנֵי נֶשָׂא בְּלִישְׁנָא בִישָׂא, אוֹ הֵהוּא בַר נֶשׁ דְּאֶתְעַרִי בְּלִישְׁנָא בִישָׂא, כְּדִין אֶתְעַר הֵאִי רוּחָא בִישָׂא מִסְאַבָּא

שְׁנָקְרַת סַכְסִיכָא. וְהִיא שׁוֹרָה
עַל אוֹתָהּ הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל לְשׁוֹן
הַרְעָה שֶׁהַתְּחִילוֹ בְּהַ בְּנֵי אָדָם, וְהוּא
נִכְנַס לְמַעְלָה, וְגוֹרֵם בְּאוֹתָהּ
הַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל לְשׁוֹן הַרְעָה מִתּוֹ
וְחָרֵב וְהָרָג בְּעוֹלָם. אוֹי לְאוֹתָם
שְׁמַעוֹרְרִים אֶת הַצֵּד הַרְעָה הַזֶּה וְאֵין
שׁוֹמְרִים פִּיהֶם וּלְשׁוֹנָם, וְלֹא
חוֹשְׁשִׁים עַל כַּף, וְלֹא יוֹדְעִים שְׁהַרִי
בְּהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁלְמִטָּה תְּלוּיָהּ
הַהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁלְמַעְלָה, בֵּין לְטוֹב
בֵּין לְרַע.

בֵּא וּרְאֵה, כִּשֶׁהַתְּעוֹרְרוֹת לְשׁוֹן
הַרְעָה הֵיוּ מִתְּעוֹרְרֵת לְמִטָּה, אֲזִי
הַנֶּחֱשׁ הַעֲקָלְתוֹן הַזֶּה מַעְלָה אֶת
קִשְׁקִשׁוֹ וּמַעֲמִיד אוֹתָם בְּעֲלִיָּה,
וּמִתְּעוֹרֵר מְרֹאשׁוֹ עַד רַגְלָיו.
וְכִשְׁקִשְׁקִשׁוֹ עוֹלָיִם וּמִתְּעוֹרְרִים,
אֲזִי כָל הַגּוֹפֵּי מִתְּעוֹרֵר. קִשְׁקִשׁוֹ,
אֵלּוּ הֵם כָּל אוֹתָם שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים
שֶׁבַחּוּץ.

וְכִבְּהֵם מִתְּעוֹרְרִים וְאוֹחֲזִים בְּאוֹתוֹ
דְּכַר רַע, וּמַעוֹרְרִים אֲצֵל אוֹתוֹ נֶחֱשׁ
בְּרִיחַ (ישעיה כז). אֲזִי כָל הַגּוֹפֵּי הַרְעָה
מִתְּעוֹרֵר מְרֹאשׁוֹ וְעַד רַגְלָיו בְּכָל
הַהִיכָלוֹת הַלְלוֹ שְׁאֲמַרְנוּ, וְכָל
אוֹתָם קִשְׁקִשִׁים שֶׁבְּאוֹתוֹ עוֹר
יִוְרְדִים לְמִטָּה, וְאוֹתוֹ עוֹר מִתְּפַשֵּׁט
מִמֶּנּוּ וְיִוְרַד לְמִטָּה. וְהַגּוֹפֵּי עוֹלָה,
וּמִתְּעוֹרֵר לְהִיּוֹת מְלֻשִׁין לְמַעְלָה.

בֵּא וּרְאֵה, אֵף עַל גַּב שְׁזַמֵּן קְבוּעַ
הוּא וְכָל הַנֶּחֱשִׁים שֶׁל הַעוֹלָם
לְפִשֵׁט אֶת עוֹרָם, אֵינָם מִתְּפַשְׁטִים
אֲלֵא בְּזַמֵּן שְׁמִתְּעוֹרְרִים בְּלְשׁוֹן
הַרְעָה לְמִטָּה, וְאִזּוּ מִתְּעוֹרֵר אוֹתוֹ
הַרְחֵץ (תְּהִיָּה) הַרְעָה לְמַעְלָה, וּפּוֹשֵׁט
אֶת עוֹרוֹ וְאֶת קִשְׁקִשׁוֹ מִמֶּנּוּ. זֶה
עוֹלָה וְזֶה יוֹרֵד. וְקִשְׁשָׁה עֲלָיו אוֹתָהּ
הַפִּשְׁטוֹת הַקִּשְׁקִשִׁים מְעוֹרוֹ מִהַכֵּל.
מִה הַטֶּעַם? מִשׁוּם שְׁנַפְרָד מְזוּיָגוֹ.
שְׁאֲלֵמְלֵא הִיָּה הַכֵּל בַּחֲבוּרָא אֶחָד,
לֹא יִכְלוּ הַעוֹלָמוֹת לְסַבֵּל אוֹתָם,
וְהַכֵּל מִשׁוּם הַהַתְּעוֹרְרוֹת שֶׁל לְשׁוֹן
הַרְעָה שֶׁלְמִטָּה.

דְּלְעִילָא, דְּאֶקְרִי סַכְסִיכָא. וְאִיהוּ שְׁאֲרֵי עַל
הַהוּא אֲתַעְרוֹתָא דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, דְּשְׁאֲרוּ בֵּיה
בְּנֵי נִשְׂא, וְאִיהוּ עֶאֱל לְעִילָא, וְגָרִים בְּהַהוּא
אֲתַעְרוּ דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, מוֹתָא וְחֲרַבָּא וְקִטּוּלָא
בְּעֲלֵמָא. (דף רס"ה ע"א) וְוִי לְאִינוֹן דְּמִתְּעַרֵי לְהֵאִי
סְטָרָא בִּישָׂא, וְלֹא נְטָרֵי פּוּמִיָּהּ וְלִישְׁנָהוֹן,
וְלֹא חֲשִׁשִׁי עַל דָּא, וְלֹא יִדְעֵי דְּהֵא בְּאֲתַעְרוּ
דְּלִתְתָּא, תְּלִיָּא אֲתַעְרוּ דְּלְעִילָא, בֵּין לְטוֹב בֵּין
לְבִישׁ.

הָא חֲזִי, כִּד הֵאִי אֲתַעְרוּ דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא אֲתַעְר
לְתַתָּא, כְּדִין הֵאִי נֶחֱשׁ עֲקָלְתוֹן, סְלִיק
קִשְׁקִשׁוֹ, וְאוֹקִים לוֹן בְּסְלִיקוֹ, וְאֲתַעְר מְרִישָׂא
עַד רַגְלָיו. וְכִד קִשְׁקִשׁוֹ סְלִיקוֹ וּמִתְּעַרֵי, כְּדִין
כָּל גּוֹפָא אֲתַעְר. קִשְׁקִשׁוֹ, אֲלִין אִינוֹן כָּל
גְּרַדְיָי נִימוּסִין דְּלְכַר.

וְכִבְּהֵוּ מִתְּעַרֵי וְאֲחַדִּין בְּהַהוּא מְלָה בִּישָׂא,
וּמִתְּעַרֵי לְגַבֵי הַהוּא (ישעיה כז) נֶחֱשׁ בְּרִיחַ,
כְּדִין כָּל גּוֹפָא בִּישָׂא, אֲתַעְר מְרִישִׁיה וְעַד
רַגְלָיו, בְּכָל הַנִּי הִיכְלִין דְּקַאמְרָן. וְכָל אִינוֹן
קִשְׁקִשִׁין בְּהַהוּא גְלָדָא, נֶחֱתִין לְתַתָּא, וְהַהוּא
גְלָדָא אֲתַפְשֵׁט מִנִּיה וְנֶחֱתִית לְתַתָּא. וְגוֹפָא
סְלִיק, וְאֲתַעְר לְמַהוּי דְּלְטוּרָא לְעִילָא.

הָא חֲזִי, אֵף עַל גַּב דְּזַמְנָא קְבִיעָא אִיהוּ, לְכָל
חֻוּיִן דְּעֲלֵמָא, לְאֲתַפְשֵׁטָא מִשְׂכָּא דְּלְהוֹן,
לֹא מִתְּפַשְׁטִי, אֲלֵא בְּזַמְנָא דְּמִתְּעַרֵי בְּלִישְׁנָא
בִּישָׂא לְתַתָּא, וְכְּדִין אֲתַעְר הַהוּא רִיחָא (כ"א תו"א)
בִּישָׂא לְעִילָא, וּפִשֵׁט מִשְׂפִּיָּה וְקִשְׁקִשׁוֹ מִנִּיה.
דָּא סְלִיק, וְדָא נֶחֱתִית, וְקִשְׁשָׂא עֲלִיה הַהוּא
אֲתַפְשֵׁטוּתָא דְּקִשְׁקִשׁוֹ בְּמִשְׂפִּיָּה מִכְּלָא. מֵאִי
טַעְמָא. בְּגִין דְּאֲתַפְרֵשׁ מְזוּיָגִיה. דְּאֲלֵמְלֵא הַזֶּה
כָּלָא בַּחֲבוּרָא חֲדָא, לֹא יִכְלִין עֲלֵמִין לְמַסְבֵּל
לוֹן, וְכָלָא בְּגִין אֲתַעְרוֹתָא דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא
דְּלִתְתָּא.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבותי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחוננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדין (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון מה הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוַעֵה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂפָכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמֵּרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂפָכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמֵּרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

ספר זהר

מגיש

ובו
ט"ז
ספרים

ספר זהר
שיעורים בזוהר הימני
קול הזוהר
0722-990044

הוצאה שניה עם הוספות